

власти и при най-малката обида отъ началници или префекти, Х. Димитъръ едва е билъ удържанъ отъ Хитовъ да не ги убие.

Редовнигѣ кръстосвания на Х. Димитъръ между Влашко и България се почватъ собствено отъ 1866 г., когато българскитѣ емигранти заставатъ начело на разни революционни комитети. Срѣдъ разногласията за изборъ на срѣдства за борба, Х. Димитъръ е пѣлѣ старата си пѣсенъ: възстания и сѣчь надъ потисниците.

До 1866 г. Х. Димитъръ е прѣкарвалъ зимата главно въ Букурещъ. Тамъ се е срѣщаль съ Раковски, съ другаритѣ си сливенци, най-вече съ Дишлията, и съ останалитѣ хъшове. Хотелтъ, въ който се събирали, се държатъ сжщо отъ сливенецъ (*Puseti*). Революционнитѣ съвѣщания сж ставали въ стая № 6. Въ едно отъ тѣхъ *Димитъръ Дишлията* прѣдложилъ да се избиятъ всички членове на стария революционенъ комитетъ, които работѣли съ „легални“ срѣдства. Това трѣбвало да стане тъкмо когато тѣ заседаватъ Очевидно, че това чудовишно прѣдложение било отхвърлено, възможно е и отъ самия Х. Димитъръ, който е билъ на туй съвѣщание.¹⁾

Първото официално минаване на Х. *Димитъръ*, като *войвода*, прѣзъ Дунава начело на вѣоржжена чета е било прѣзъ лѣтото на 1866 г. Тукъ сж били *Караджата* и *Дьдо Желю*. Хитовъ разправя, че поради разногласия, тая голѣма чета се раздѣля на три, съотвѣтно подѣ войводството на горнитѣ трима герои.²⁾

¹⁾ Димитъръ Дишлията или Пехливанина е родомъ отъ Сливенъ, квартала „Клуцохоръ“. Билъ е другаръ на Х. Димитъръ отъ дѣтство и почти неговъ връстникъ. Неговия рѣстъ и бабаитска осанка сж били нѣщо рѣдко и пословично. Придружавалъ е Х. Д. при посичането на Хикимена въ Сливенъ (1859 г.); умрѣлъ е малко слѣдъ освобождението въ Сливенъ, внезапно; по този случай имало слухъ, че билъ отровенъ отъ лѣкаря (грѣкъ), за да си отмѣсти за погубването на своя сънародникъ въ 1859 г.

За подвизитѣ му съ Х. Дим. въ Кѣмпина до Букурещъ, ср. Симидовъ въ Ф.-Тотю, стр. 373, 371 и 374.

²⁾ Ср. Зах. Стояновъ, стр. 246 за Х. Димитровата чета, която се подвизавала срѣщу турцитѣ между Троянъ и Златица.

Телеграмата до Мидхадъ-паша на 2 май, че минали чети при Свищовъ и се съединили съ други готови за възстание, визира 1867 г.

Ср. *The life of Midhat Pasha*, p. 43.

За честото прѣбивание на Х. Димитровитѣ чтници въ кжщата на прочутата Баба Тонка въ Русе, ср. Зах. Стояновъ, I, 158.

Четата на Х. Димитъръ се е обучавала въ една гора до Пловъещъ. Ср. В. Беронъ, *op. cit.*, стр. 250, За Х. Димитъръ въ сжщия градъ вжъ още Кисимовъ, *Истор. Работи*, часть II, стр. 31. Ср. хувавия разказъ на Д. Ганчевъ за Х. Д. и Ст. Караджата и стихотворенията тамъ, София, 1894 г.